

— Абе, то ако е за харесване, азъ съмъ те харесалъ, ами хайде да вървимъ да се стѣгаме, че заранъ рано трѣбва да се става.

Двамата палавци станали въ зори. Излѣзли накрай село и поели пѣтя за Търново.

— Абе, Дуньо, — рекълъ Пѣйчо, — че нали ужъ съ талигата на Хаджи Михалаки щѣхме да вървимъ.

— Не бързай, Чичо Пѣй! Хубавитѣ работи съ бързане не ставатъ. Ще вървимъ до корията пешъ, ако искаме до града да вървимъ съ талига.

А колко е корията подъ селото — нѣма километръ.

Като стигнали до корията, Дуньо рекълъ:

— Сега, Чичо Пѣй, дай ми единия си царвулъ.

— Царвула ли каза? Че азъ до Търново босъ ли ще вървя?

— Нѣма да вървишъ босъ. Нали ти казахъ, съ талигата на Хаджията ще вървимъ.

Па взелъ Дуньо Пѣйчовия царвулъ, хвърлилъ го насрѣдъ пѣтя и повелъ Пѣйчо напредъ.

Погледалъ, погледалъ Пѣйчо царвула, поклатилъ глава и продължилъ. „Да става каквото ще! Разбра се тя, Дуньо, че ще ми купувашъ царвули“.

— Ти върви съ мене, па ако по-трѣбва, ще ти купя другъ чифтъ царцули. А сега, дай ми и другия царвулъ.

— Абе, нѣ ти го, ама да знаешъ, че скѣпо ще ти излѣзе кириятъ до града.

Като подминали стотина-двесте крачки и стигнали до срѣдата на корията, при завоя, Дуньо хвърлилъ насрѣдъ пѣтя другия царвулъ на Пѣйча и казалъ:

— Сега, Чичо Пѣй, ще се скриемъ ей тука въ този храсталакъ и ще видишъ, че Хаджията самъ ще ни докара талигата на това мѣсто, ще ни я остави и ще се върне. Само нѣма да ни рече „заповѣдайте“, защото снощи рече „не“. Ама ние и безъ неговото „заповѣдай“ ще се качимъ и ще заминемъ.

— Ами царвулитѣ ми?

— Той ще ти ги донесе въ Търново.